

Margot Ruis

BYTOSTI PŘÍRODY

Setkání s přáteli člověka

Margot Ruis

Bytosti přírody
Setkání s přáteli člověka

Nakladatelství KAZDA

Úvodem

Když se semínko promění v rostlinu, pokládáme to za „normální“. Ale proč vlastně? Protože tento děj může lidstvo pozorovat již po celá tisíciletí. Semínko zapadne do půdy a vyvine se z něho rostlina. Přesně tak! Je to zcela „normální“. A přesto je to zázrak. Jak jinak nazvat děj, kdy z pecky třešně vyrostе strom? Pozorujeme-li vnější formu, nemají obě stadia vývoje třešňového stromu nic společného: malá, sotva viditelná pecka a velký strom s listy, květy a plody. Jak je však možné, že se pecka promění ve strom? Kdo způsobí tento zázrak? Musí zde být přece ukrytý nějaký tajemný zákon života. Ale kdo je vykonavatelem tohoto zákona? A kdo dohlíží na jeho působení?

Jsou to přírodní bytosti, které se starají o to, aby se stále znovu uskutečňoval tento magický akt proměny semene ve strom! Nespočetní tvorové pracují společně na tom, aby se zelený šat naší matky Země rozzářil.

O nich a také o ostatních druzích bytostí přírody zde bude řeč.

Ráda bych hned na počátku objasnila, čím tato kniha není. Není encyklopedií přírodních bytostí, kde najdete seznam a popis všech existujících druhů. V žádném případě neusiluji o úplnost, nýbrž popisuji z velkého počtu druhů ty, k nimž se cítím být nejvíce přitahována a kde smím také prožívat nejhlubší přátelství – přátelství, která se zrodila ze společných prožitků. Například velmi miluji bytosti vody a právě tak

milují ony mne a rády mě vyhledávají. Naproti tomu bytosti země na mne nepůsobí tak přitažlivě a ani skřítkové se ke mně moc nehrnou. To je ale veskrze přirozené a nikoho z nás to netrápí.

Tento výběr není hodnocením, protože všechny druhy mají svou úlohu ve společenství živých bytostí. Jsou ale oblasti, v nichž se člověk cítí jako doma a na jejichž zachvívání je zvlášť citlivý.

Již léta si vedu poznámky o setkáních s dévy stromů, elfy květin, s bytostmi vody a s velkými elfy hor a moří. Popisy příhod a reprodukce rozhovorů jsou proto do všech detailů autentické. Co se týče rozhovorů, jde o záznamy přímo z místa, kde byly vedeny. Bude-li vám tedy někdy v opuštěné vysokohorské oblasti nápadná žena, která s poznámkovým blokem na kolenou sedí sama uprostřed krajiny, střídavě horlivě píše a pak se opět fascinovaně dívá do vzduchu na určité místo, kde vy nevidíte vůbec nic, a působí přitom šťastně – tak to jsem já...

A když říkám „sama“, jde jen o přechodný stav, protože Gerhard, ten obdivuhodný muž po mém boku, bezpochyby právě zmizel za nejbližším skalním výstupkem, protože tam objevil nějakou jedinečnou přírodní bytost...

Komunikace s přírodními bytostmi probíhá nejen slovy a gesty, vnímatelnými našimi běžnými smysly, ale i prostřednictvím pocitů a obrazů, které si můžeme podobně jako určitá zachvívání navzájem zprostředkovat. Když tedy najdete v textu poznámku: „elf mi ukázal obraz noční krajiny...“, není tím míněno, že mi předložil fotografii nebo olejomalbu, nýbrž že mi zprostředkoval vnitřní obraz.

Pokud jde o pojmenování popisovaných bytostí, pokouším se najít jasná a jednoduchá slova, vystihující pokud možno něco charakteristického: lesní elfové, vodní víly, velcí elfové, elfové polních plodin, dévové stromů...

Slovo „déva“, používané v souvislosti s bytostmi stromů stejně jako výraz „elf“, je ze sanskrtu a znamená „jasně zářící“.

Toto označení můžeme brát také jako charakteristiku celé úrovně bytostí přírody, o nichž je zde řeč. Jsou to světlí, čistí tvorové, kteří oddaně plní svou úlohu, jejímž prostřednictvím se podílejí na životě naší planety. Existují přirozeně i naprosto jiné bytosti – o tom není pochyb! Od výše zmíněných dévů se ale určitě můžeme naučit mnohem více, než od těch spíše tupých, temných, zvířatům podobných postav, které mají v říši přírody také své místo.

Déвовé, tedy světlí elfové, mají vesměs podobnou postavu jako lidé, jedinou výjimkou je rybí ocas některých vodních panen.

Na závěr ještě jeden technický detail: milá čtenářko, milý čtenáři, rozhodla jsem se oslovovat vás „ty“ a doufám, že souhlasíte. Pokud ne, prosím o porozumění, ale nemohu na tom, žel, již nic změnit. Kniha je vytištěna a déвовé nás také oslovují „ty“. Déva stromu se neobrací na člověka, kterého by rád zavola, slovy: „Paní Dr. Maierová, přistupte, prosím, blíže...“, nýbrž přátelsky řekne: „Pojď sem!“ V říši přírody jsou si všichni rovni a navzájem spojeni. A tak bych tedy tento zvyk ráda zachovala i v následujícím textu, protože je to elfům přiměřenější.

A na závěr jedno naléhavé přání, které mají elfové v souvislosti s touto knihou: důrazně a tak, aby to nebylo možno přeslechnout, bych ráda všem sdělila, že setkat se s přírodními bytostmi může každý, kdo si to opravdu přeje a kdo je připraven za určitých okolností také trochu cvičit. V žádném případě nejsou tato setkání vyhrazena jen výjimečně nadaným, zatímco ostatní jsou odsouzeni pouze k rezignovanému povzdechu „jak rád bych to dělal také!“ Kdybys tedy tak rád, tak to jednoduše udělej! Hoď naráz přes palubu všechny myšlenky, které ti v tom brání, jako „to nemohu, to nikdy nedokáži“. Je přece tou nejpřirozenější věcí na světě, že by se člověk rád

setkal se svými jemnohmotnými přáteli, kteří se starají o krásu a harmonii v přírodě. Na následujících stránkách najdeš mnoho pokynů, jak začít. Ne ve formě konkrétního cvičení typu: „Polož ruce metr padesát vysoko na kmen stromu a přibližuj své čelo rychlostí pěti centimetrů za sekundu.“ Dávám ti raději volnost najít si svůj vlastní styl, protože tak můžeš dospět k vlastním závěrům: „Aha, takže tak to mají elfové rádi, snad abych to tedy také tak zkusil!“

Přírodní bytosti už se na tebe těší!

Elfové stromů

Chceš-li vstoupit do říše přírodních bytostí, pak jsou pro první pokusy o kontakt nejvhodnější stromy. Strom stojí trvale na jednom místě a neuteče, ani se neschová, jako to mohou udělat například elfové vody. Má též silné energetické vyzařování, které může téměř každý bezprostředně pocítit. Se stromy proto můžeš nádherně cvičit rozvíjení svého jemného citění. Podněty k tomu jsou uvedeny dále.

Dékové stromů jsou lidem přátelsky nakloněni a mají radost z toho, když s nimi chceme navázat spojení. Těší je, že existují lidé, kteří vědí, že tu jsou a děkují jim za jejich práci – vždyť čím by byl náš svět bez tolika nádherných stromů! Vděčnost a láska, tato pozitivní, tvořivá zachvívání jim dělají dobře a činí je šťastnými.

Elfové stromů jsou obdivuhodnými přáteli. Je jedno, cítíš-li se při svém putování přírodou přitahován nějakým stromem a uzavřeš s ním přátelství, nebo stojí-li ve tvé zahradě a ty ho už dlouho znáš. Nezáleží tedy na tom, zda je to nový nebo důvěrný starý přítel. Elf se ti bude plně věnovat, otevře se ti, vycítí, co právě v daném okamžiku potřebuješ, a pokusí se ti to dát. Není to krásná definice přátelství? Pro elfy je přirozené darovat nám takové přátelství, jestliže se jim odpovídajícím způsobem přiblížíme. Vše, co k nim necháme v lásce přitékat, proudí zesílené od nich zpět k nám, takže tímto způsobem uvedeme do chodu koloběh, který v nejhlubším smyslu slova obohatí všechny zúčastněné.

Dékové stromů mohou mít mužskou i ženskou podobu. Mohou být mladí i staří, něžní i plni síly, velcí, velmi velcí, malí a křehcí, radostní, majestátní, štíhlí i kulatí, nakloněni kontaktu nebo uzavření. Škála jejich tělesných i charakterových forem je opravdu široká, přičemž stříh i barvy jejich oblečení, stavba těla, barva vlasů i účes, rysy obličeje i jejich vyzařování mají individuální ráz a viditelně se od sebe liší.

Elfové mladých stromů jsou malí a něžní, jejich velikost odpovídá velikosti stromu. Nejprve vypadají jako děti, spolu se stromem rostou a prožívají tak mládí a později i zralost. Staré a silné stromy chrání velké, důstojné postavy, které však mohou vypadat podivuhodně mladě v porovnání se stářím stromu. Déva sto let starého stromu nevypadá jako stoletý člověk! Pro čas platí v říši elfů jiné zákony než u nás. Často se přihodí, že nám z obrovského, mocného stromu září vstříc – podle lidských měřítek – atraktivní čtyřicátnice. Určitě má ale dostatečnou velikost – jako velmi vysoký člověk, proto dva a půl až tři metry vysoké postavy nejsou u starých stromů výjimkou.

Rozdíl mezi mužským dévou a ženskou dévou není, pokud jde o vyzařování, často nijak velký, naopak oba spíše splývají. Existují ženy, které vyzařují doslova obrovskou sílu a muži, kteří jsou neuvěřitelně jemní. Nedomnívej se tedy, když máš před sebou strom se silnou aurou, že musí bezpodmínečně patřit mužskému dévovi. Stromy se silným mateřským vyzařováním však většinou mají ženskou dévu.

Mužští elfové stromů nejsou vždy jako takoví snadno opticky rozlišitelní, poněvadž někteří z nich, podobně jako ženské dévy, rádi nosí dlouhé oděvy a vlasy po ramena. Navíc je v těchto případech jejich zachvívání zvlášť jemné. Svět žen lze rozpoznat mnohem snáze. Napomáhají tomu detaily – velmi dlouhé vlasy, zvláštní účesy jako uzly, copy atd., šaty s výrazně ženským stříhem – úzký pas, bohaté sukně, přiléhavé rukávy,

výstříhy – a rovněž měkké, ženské tahy v obličejí. Přirozeně zcela nezaměnitelný je vzhled některých, zvláště starších dévů: mohutné bílé vousy nenechají nikoho na pochybách!

Otázka mužských nebo ženských znaků určitě nemá mezi dévy stromů takový ústřední význam, jaký se jí přikládá v říši lidí. Neuplatnil se zde totiž lidský rozum, který tak rád třídí, rozděluje a posuzuje. Mužský a ženský pól zde nejsou přísně odděleny, nýbrž se navzájem pronikají a doplňují. To se sice u lidí děje také, ale jen málokterí jsou si toho vědomi.

Ženské a mužské přírodní bytosti vykazují v krásné samozřejmosti takové vlastnosti, které se u nás jednostranně přisuzují jednomu pohlaví a u druhého se shledávají spíše nevhodnými. Existují tedy dynamické ženy a něžní, laskaví muži, přičemž ženy mají uvnitř vřelé srdce a muži sílu. Nacházíme zde tedy nádherné smíšení jin – jangových kvalit.

Tu a tam se také můžeme setkat s elfy stromů, které při nejlepší vůli nelze přiřadit k žádnému z obou pohlaví. Mužské a ženské se u nich vyskytuje ve stejné míře, což se projevuje i v jejich zjevu – jsou to androgenní (oboupohlavní) bytosti, které vyrostly nad pohlavní polaritu.

V říši dévů stromů je zcela samozřejmé, že ženské dévy i mužští dévové mají stejné úlohy, práva a možnosti, protože s pohlavím není spojeno žádné hodnocení. Bytosti elfů nejsou vázány zevnějškem, nýbrž hledí hlouběji. Kritéria pro výběr vedoucích osobností se v důsledku toho velice liší od kritérií lidského světa a nejsou závislá na pohlaví.

Nikdy tedy nemá jedno pohlaví převahu nad druhým. Už sama představa něčeho takového působí v tomto prostředí groteskně. „Vůdčími stromy“ jsou ty, které na určitém území působí jako energetické a informační centrum, lhostejno, zda mají ženské nebo mužské dévy. Že přitom počtem převažují ženy, je dáno tím, že obecně je více ženských dév stromů.

Dékové stromů dosahují často velmi vysokého stáří, přičemž ale, jak už bylo řečeno, mají jiný pojem času než my. Stát tři století na jednom místě, oživovat a chránit strom se nám může zdát nepochopitelné a nudné. Elfům se to však jistě jeví jinak.

Známe obrovskou lípu, která byla vysazena okolo roku 1300. Již sedm set let stojí na svém místě ve vesnici. Co všechno už její déva měla možnost vidět a prožít! Jakkak by tedy neznala lidi a to, co jimi hýbe! Je to velmi vysoká, mohutná žena, vypadající jako šedesátice. Její ochraňující vyzařování je současně mateřské i plné síly a v člověku probouzí dojem, že stojí před velkou pramáti. Zdalipak lidé, kteří v této vesnici bydlí, vědí, jaký poklad mají před okny? V dávných dobách bylo běžné k takovým starým stromům přinášet nemocné a zraněné, aby se v jejich stínu mohli uzdravit. Kdo se na chvíli posadí pod tuto lípu, pochopí proč.

Lípa v naší zahradě není ještě ani deset let stará. Je to tedy mladý, štíhlý strom, jehož kmen má obvod asi šedesát centimetrů. Již nyní je však nepopíratelným centrem zahrady jak opticky, tak energeticky. Přivádí energii ze země vzhůru do koruny a nechává ji přes větve a větvičky protékat do okolí. Místo pod lípou a kolem ní je zcela mimořádné, panuje zde zázračně klidné a jasné zachívání, velmi vhodné pro duchovní práci. Největší část této knihy vznikla proto zde. Člověk se cítí zahalen do energie, která proudí z větví dolů, a jemně odpoután od všedního světa se snáze noří do života a rytmu přírody i do zachívání přírodních bytostí.

Když byl strom zasazen, vypadala déva asi jako čtrnáctiletá dívka. Od té doby rostla se stromem a nyní se stala kvetoucí mladou asi dvaceti až dvaadvacetiletou ženou. Má velice štíhlou postavu, měkký, líbezný obličej, dlouhé světlé vlasy a velké, světlezelené oči. Nosí dlouhý zelený šat bez zvláštních ozdob.

Naše lipová elfí slečna velmi miluje křišťál a drahokamy, jak to bývá u elfů obvyklé, a vždy se velmi raduje, když několik svých nejmilejších drahokamů naskládám kolem stromu. Všichni z toho mají prospěch: strom obdrží energii kamene a kameny nashromáždí sílu země a stromu. Nejvíce si však naše lipová dívenka oblíbila křišťál a chalcedon, jemný, světlemodrý kámen. Přirozeně jsme jí takové kameny už darovali a podle jejích pokynů zahrabali okolo kmene. Obvyčně je chalcedon světlemodrý s mléčně bílými proužky. Jeden můj chalcedon je ale čistě modrý, průhledný a má formu měsíčního srpku. Ten si obzvláště zamilovala a navrhla, abychom jej položili u západní strany kmene. Zde je tedy jeden z podnětů i pro tebe, jak bys mohl stromy ve své zahradě hýčkat. Přirozeně nyní namítneš, že nerozumíš dévům, když vyjadřují svá přání. Já jsem si ale jistá, že jsi zcela určitě schopen přijmout poselství intuitivní cestou a vycítit, co má tvůj nejmilejší strom nejraději.

Jednou jsme pozorovali dvě lípy, jeden prastarý strom a druhý mladý. Co asi spojuje obě dévy, něžnou mladou ženu a velkou matku plnou síly? Co mají společného, když jsou na první pohled tak rozdílné? Společné jim oběma je vnitřní sepětí s moudrostí jejich druhu a s moudrostí rodu stromu, jehož stáří překračuje lidskou představivost. Vždyť jak dlouho jsou již stromy na této Zemi! A od té doby roste i jejich moudrost. Elfové stromů pozorovali člověka od jeho prvních kroků na této planetě a mnozí ho znají lépe, než zná on sám sebe.

Stará déva stromu na návsi nasbírala během svého dlouhého života neuvěřitelné množství osobních zkušeností, ale nenechala si je pro sebe. Jejich podstata proudila přes hluboké spojenectví, které existuje mezi stromy stejného druhu, také k jejím sestrám a bratrům a přispívala tak k moudrosti lip. Každý mladý elf stromu je spojen s tímto věděním starších

elfů, ke kterému v průběhu svého života přidá vlastní důležité zkušenosti a poznatky.

Přirozeně existuje také informační tok mezi stromy různých druhů, zvláště spojuje-li je společná lokalita kde rostou, stojí-li tedy pospolu v lese nebo na zahradě. Proč by si sousedé neměli popovídat? Předmětem výměny je v první řadě všechno, co se týká bezprostředního okolí a životních podmínek, tedy to, co souvisí s jejich prací. Všichni chtějí, aby místo, které je jejich domovem, bylo a udrželo se v co možná nejharmoničtějším a nenarušeném stavu a oni aby tak mohli bez překážek plnit svou úlohu – podporovat život a růst. Vyskytnou-li se nějaké problémy, pak se radí, jak by jim mohli nejlépe čelit. Elfové stromů milují zvířata lesů, těší se z jejich prospívání a ve svých větvích rádi nabízejí úkryt těm z nich, která pro to přicházejí v úvahu.

Na tomto místě bych ráda připojila pár slov o lesních elfech. Není jim věnována zvláštní kapitola, protože se vždy znovu objevují v jiných tematických okruzích. S elfy stromů je spojuje společný životní prostor a starost o dobro lesa, proto je krátké představení těchto bytostí zde na místě.

Lesní elfové jsou vysocí jako malý člověk, asi metr šedesát, a mají křehkou postavu. Charakteristická je pro ně útlá silueta, ať jde o ženu či o muže. K jejich harmonickému zevnějšku patří měkké tahy v obličeji, světlé, jasné oči a lesklé, většinou světlé vlasy. Dlouhé šaty žen mají obvykle zelenou, žlutou nebo bílou barvu. Muži dávají přednost buď přiléhavým kazajkám a kalhotám ze zelené látky podobné sametu, doplněným úzkými špičatými látkovými botami, nebo nosí rovněž dlouhé oděvy.

Lesní elfové mají jemné, mírné zachvívání, které má na člověka uklidňující a harmonizující vliv a které nás, jestliže se mu otevřeme, činí

šťastnými.

Jejich úloha spočívá v péči o veškerý ekosystém lesa a o energetickou souhru jeho složek. Tím, že se starají o harmonii a rovnováhu, podporují růst a vývoj rostlin i zvířat. Pomáhají také dévům stromů, když si s něčím nevědí rady. Lesní elfové žijí v mnoha lesích, ale nejvíce milují velká, uzavřená lesní území, kde je lidé neruší. To neznamena, že se nepřiblíží k člověku, který je jim příjemný; to dělají velmi rádi. Pouze si nelibují v setkání s hlučnými skupinami výletníků a je pochopitelné, že ani motorové pily zrovna nemilují.

Nyní ale zpět k elfům stromů. Jednu z jejich předností bych ráda obzvláště vyzvedla: jsou mezi nimi velkolepí léčitelé! Když nás souží nějaké tělesné utrpení nebo duševní bolest, dévové stromů vidí, co nás trápí, a v mnoha případech se nám pokoušejí pomoci. Mohou zasáhnout na jemnohmotné úrovni, odstranit tam rušivou energii a na její místo nechat proudit obnovující zachvívání. Je to konec konců stejný způsob, jaký se používá při čištění aury a čakr. V případě nouze však bývá v dosahu spíše nějaký strom než člověk, který umí pracovat s energií; pak neváhej poprosit o pomoc bytost stromu – když budeš mít štěstí, prožiješ něco nezapomenutelného.

Moje první zkušenost tohoto druhu byla opravdu působivá. Udělali jsme si malý výlet do Vídeňského lesa, přičemž mi radost z přírody již několik dní kazila ošklivá bolest v kříži. Na okraji malé mýtiny nápadně vynikal obzvláště pěkný, silný dub, tak jsme se zastavili, abychom ho pozdravili. Déva vypadal jako asi padesátiletý velký muž se šedohnědými, po ramena dlouhými vlasy. Na sobě měl nenápadný, zemitě zbarvený oděv. Jeho vyzařování – směsice koncentrované síly, srdečnosti a přátelské otevřenosti – bylo velmi přitažlivé.

Přijala jsem jeho pozvání a přistoupila blíže. Položila jsem ruce na kmen a nechala jimi proudit zachvívání radosti, lásky a díky. Pak jsem se opřela o kmen zády a cítila, že elf stromu stojí za mnou, objímá mne a zahaluje svou energií.

Když jsem se jej zeptala, zda by mi mohl pomoci s mou bolestí v kříži, otočil mě, předklonil dopředu a začal něco odstraňovat z mých zad. Vypadalo to jako nějaký propletenec, bylo to však elastické a dosti houževnaté. Hustá vrstva toho seděla v oblasti bederní páteře, slabší výběžek se táhl po zádech nahoru. „To jsi toho pěkně nasbírala,“ komentoval můj stav elf stromu, zatímco pracoval na odstraňování „propletence“. Pak vzal do dlaní tmavozelenou tekutinu, chvíli třel dlaněmi o sebe a pak je namířil na má záda. Tam to vzplanulo a já pocítila zřetelnou úlevu. Tuto proceduru opakoval vícekrát.

Při rozloučení mi radil, abych ani v myšlenkách nepovažovala páteř za nemocnou, jinak by se propletenec opět vytvořil. Poděkovala jsem dévovi stromu za jeho pomoc a vrátila se do svého hrubohmotného těla, přitisknutého ke kmeni. Tomu se mezitím dařilo mnohem lépe. Zatímco předtím jsem se mohla pohybovat jen opatrně a nemotorně, tancovala jsem teď lesem plná radosti. Nezůstalo při jediném léčení, které jsem od elfa stromu směla zažít, ale toto z nich bylo nejpůsobivější.

V jiných případech se mi tak rychle neulevilo, protože se ode mne vyžadovala podstatně větší spolupráce. Tak vznikl z jedné prosby o pomoc dlouhodobý pracovní program, přičemž mé duchovní vedení a zúčastněný déva stromu v nádherné svornosti střídavě stanovovali jednotlivé postupy, vzájemně se přitom doplňující. To je sice někdy docela náročné, ale v nejhlubším smyslu léčivé.

S dévy stromů, s jejich moudrostí a jejich schopnostmi se v této knize setkáme častěji. Na závěr této kapitoly bych ráda tlumočila slova dévy jedle, který vyzývá lidi, aby si na přírodu udělali čas, aby ji vnímali jemnějšími smysly a nepovažovali ji za „sportovní nářadí“, či za kulisu pro cestování, horolezectví nebo jógu. „Lidé se pomátli. Přírodou jen slepě pádí. Co získají, když běhají z jednoho místa na druhé a zase zpět? Hýbají pouze tělem, jinak nic. Nevnímají to, co je obklopuje, necítí nic z toho, co žije kolem nich. Kdy se ke mně někdo posadil na tak dlouho jako ty? Je pěkné, když se s námi někteří lidé pokoušejí navázat kontakt. Mohli bychom si navzájem tak mnohé předat!“

Že se poslední výpověď shoduje se skutečností, smím už léta znovu a znovu prožívat. Pro oba, dévu i člověka, je setkání láskyplnou výměnou, radostí i obohacením života.

Snad by sis neměl při příštím putování stanovit nějaký konkrétní cíl, ať je to chata nebo vrchol, nýbrž jen „jít do lesa“ a všemi smysly vnímat to, co tě obklopuje. Dopřát si čas na dívání, naslouchání, na obdiv, i na to, že se na delší dobu posadíš ke stromu, který tě přitáhne! Pak možná prožiješ, co mnil déva slovy: „Mohli bychom si navzájem mnohé předat!“